

Eve Dallas

personeelsdossier

Naam: Eve Dallas

Nationaliteit: Amerikaans

Rang: Inspecteur Moordzaken, New York Police
and Security Department

Geboortedatum: onbekend

Lengte: 1,75 meter

Gewicht: 54 kg

Ogen: goudbruin

Haar: lichtbruin

ID-nummer: 5347BQ

Familie:

Eve werd rond haar achtste gevonden in een steegje in Dallas. Er was geen registratie van haar geboorte en haar ouders waren onvindbaar. Ze had zelfs geen naam. Van de tijd ervoor herinnert ze zich vrijwel alleen het seksueel misbruik door haar vader. Een maatschappelijk werker gaf haar haar naam: Eve Dallas, naar de stad waarin ze gevonden werd.

Motivatie als agent:

‘Het is wat ik ben. Het is niet alleen dat iemand het moet uitzoeken, ook al is dat wel zo. Het is dat ik dat moet doen.’

Perfectie

Nora Roberts bij Boekerij:

Het eiland van de drie zusters-
trilogie

- 1 *Dansen op lucht*
- 2 *Hemel en aarde*
- 3 *Spelen met vuur*

Irse trilogie

- 1 *Meer dan liefde*
- 2 *Gesloten hart*
- 3 *Vergeet haar niet*

*Teken van Zeven-*trilogie

- 1 *Verbonden door het lot*
- 2 *Op zoek naar de bron*
- 3 *De kracht van het hart*

Sterren-trilogie

- 1 *Een ster van vuur*
- 2 *De baai der zuchten*
- 3 *Het glazen eiland*

Cirkel-trilogie

- 1 *De cirkel van zes*
- 2 *Dans van de goden*
- 3 *De stille vallei*

*Dromen (Templeton-*trilogie)

- 1 *Verover je droom*
- 2 *Koester je droom*
- 3 *Vind je droom*

*Drie dochters (Concannon-*trilogie)

- 1 *Geboren in vuur*
- 2 *Geboren in ijs*
- 3 *Geboren in schande*

*De bron-*trilogie

- 1 *Het begin*

*Bruiden-*kwartet

- 1 *Dromen in beeld*
- 2 *Armen vol rozen*
- 3 *Proeven van liefde*
- 4 *Geluk als besluit*

De villa

Droomwereld

Het eind van de rivier

Nachtmuziek

De schuilplaats

Thuishaven

Begraaf het verleden

Geboorterecht

Het noorderlicht

De gloed van vuur

Een nieuw begin

Het heetst van de dag

Eerbetoon

Vastberaden

De zoektocht

Vuurdoop

De ooggetuige

Het strandhuis

De schilder

Geliefde illusie

Terug naar huis

De obsessie

Publiek geheim

Bij zonsondergang

Weet je nog?

Kijk niet terug

Onderstromen

Nora Roberts als J.D. Robb
bij Boekerij:

Thrillers:

Vermoord naakt

Vermoorde reputaties

Vermoorde schoonheid

Vermoord in extase

Plechtig vermoord

Vermoord uit wraak

Vermoorde liefde

Vermoorde harten

Explosief vermoord

Vermoorde getuige

Rechtvaardig vermoord

Verraad

Verleiding

Hereniging

Waanzin

Vergeeten verleden

Perfectie

Visioen

Overlever

Oorsprong

Herinnering

Verwachting

E-booknovelles:

Bij nacht vermoord

Vermoorde vaders

Vermoord fantoom

Bloedig vermoord

Ritueel vermoord

Vermoord en vermist

www.noraroberts.com

www.boekerij.nl

J.D. Robb

Perfectie

Deel 18 in de *Eve Dallas*-serie

Dames, zucht niet meer,
mannen zijn altijd al bedriegers geweest.
– William Shakespeare

Het huwelijk is een wanhoopsdaad
– John Selden

Eerste druk 2019

Tweede druk 2022

ISBN 978-90-599-0091-2

ISBN 978-94-023-1386-4 (e-book)

NUR 302

Oorspronkelijke titel: Divided in Death

Vertaling: Textcase, Deventer

Omslagontwerp: Wil Immink Design

Omslagbeeld: © Lyn Randle / Trevillion Image

Zetwerk: Textcase, Deventer

© 2004 Nora Roberts

Berkley, an imprint of Penguin Random House LLC.

© 2019 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekery bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Proloog

Hem vermoorden was bij lange na niet genoeg.

De dood was een afsluiting en zelfs bevrijdend. Ze wist heel zeker dat hij naar de hel zou gaan en dat hij daar eeuwigdurende kwellingen zou ondergaan. Daar wilde ze hem ook hebben. Uiteindelijk. Maar op dit moment wilde ze hem pijn zien lijden.

Die leugenachtige, overspelige klóótzak! Ze wilde hem zien huilen en smeken en als een rioolrat door het stof zien kruipen. Want dat was hij ook. Ze wilde dat hij uit zijn oren bloedde en het uitgilde van de pijn. Ze wilde een knoop in zijn overspelige piemel leggen terwijl hij schreeuwde om genade, die ze hem nooit zou geven.

Ze wilde met haar vuisten tegen zijn knappe, leugenachtige gezicht slaan tot het een papperige, etterende brij van bloed en botten was.

Dán mocht die piemelloze, gezichtsloze klootzak pas doodgaan. En geen moment eerder. En het moest een hele langzame en uiterst pijnlijke dood worden.

Reva Ewing liet zich door niemand bedriegen. Door niemand.

Ze moest even stoppen en met de wagen op de vluchtstrook van de Queensboro Bridge gaan staan tot ze weer rustig was geworden en weer verder durfde te rijden. Want Reva Ewing had zich wél door iemand laten bedriegen. De man van wie ze hield, de man met wie ze getrouwd was, die man in wie ze het volste vertrouwen had gehad was op dit moment de liefde aan het bedrijven met een andere vrouw.

Hij was een andere vrouw aan het aanraken, van haar aan het proeven, en met die ervaren, leugenachtige mond en die inventieve, overspelige handen een andere vrouw gek aan het maken.

En niet zomaar een vrouw. Een vriendin. Iemand anders van wie ze had gehouden, in wie ze had geloofd en die ze had vertrouwd.

Het was niet alleen iets om razend van te worden. Het deed niet

alleen maar pijn om te weten dat haar man en haar vriendin vlak voor haar nietsvermoedende neus een affaire hadden. Het was beschámend om erachter te komen dat ze een cliché was. De bedrogen vrouw, de achterlijke sukkel die de echtbreker keer op keer geloofde als hij zei dat hij moest overwerken, of een etentje had met een klant of een paar dagen de stad uit moest om een deal te sluiten voor een opdracht of om iets persoonlijk af te leveren.

Het ergste, dacht Reva toen het verkeer langs haar wagen zoefde, was dat het zo gemakkelijk was geweest om juist háár te bedonderen. Ze was nota bene een beveiligingsexpert. Ze was vijf jaar bij de Secret Service geweest en ze had een president beschermd voor ze in de private sector was gaan werken. Hoe hadden haar instinct en haar ogen en oren haar zo in de steek kunnen laten?

Hoe was het mogelijk dat Blair zonder dat ze het wist iedere avond naar huis was gekomen na bij een andere vrouw te zijn geweest?

Omdat ze van hem had gehouden, gaf Reva toe. Omdat ze verschrikkelijk blij was geweest dat een man, die zo stijlvol en zo ongelooflijk knap was als Blair, van haar hield en haar had willen hebben.

Hij was zo knap, zo getalenteerd en zo slim. Een elegante, artistieke man met donker, zijdezacht haar en smaragdgroene ogen. Ze dacht eraan hoe ze meteen voor de bijl was gegaan toen hij haar met die groene ogen had aangekeken en verleidelijk naar haar had geglimlacht. En zes maanden later waren ze getrouwd en woonden ze in het grote, afgelegen huis in Queens.

Twee jaar, dacht ze. Twee jaar lang had ze hem alles gegeven wat ze had, had ze ieder stukje van zichzelf met hem gedeeld en had ze hem met iedere cel van haar lichaam liefgehad. En al die tijd had hij haar besodemieterd.

Maar nu zou ze hem laten boeten. Ze veegde de tranen van haar wangen en haalde haar woede weer naar de oppervlakte. Nu zou Blair Bissel erachter komen hoe ze echt in elkaar zat.

Ze verliet de vluchtstrook en reed in een hoog tempo naar de Upper East Side van Manhattan.

De valse mannendievegge, zoals Reva haar voormalige vriendin, Felicity Kade, nu noemde, woonde in een mooi, gerenoveerd herenhuis vlak bij de noordelijke hoek van Central Park. Reva dacht niet aan alle keren dat ze daarbinnen was geweest, op feestjes, gezellige avondjes of Felicity's beroemde zondagsbrunches, maar ze concentreerde zich op de beveiliging.

Die beveiliging was goed. Felicity was een kunstverzamelaar en ze bewaakte haar verzameling zoals een hond een lekkere kluiw bewaakte. Het was trouwens zo dat Reva haar drie jaar geleden had ontmoet toen ze had geholpen bij het ontwerpen en het installeren van Felicity's beveiligingssysteem.

Alleen een expert zou toegang kunnen krijgen en zelfs dan waren er back-ups en failsafes waar alleen de allerbeste inbrekers doorheen zouden komen.

Maar een vrouw die haar brood, en nog wel een dik belegde boterham, verdiende met het zoeken naar beveiligingsfouten, zou altijd wel een weg naar binnen vinden. Ze had twee stoorzenders bij zich, een PPC met allerlei extra programma's, een illegale politietoegangscode en een stunner waarmee ze op Blairs overspelige ballen wilde schieten.

Wat ze daarna zou doen, wist ze nog niet precies. Dat zou ze dan wel zien.

Ze pakte haar tas met gereedschap, duwde de stunner in haar achterzak en liep met grote stappen door de zachte septemberavond, in de richting van de voordeur.

Tijdens het lopen activeerde ze de eerste stoorzender omdat ze wist dat ze maar dertig seconden tijd had als ze verbinding had gemaakt met het buitenpaneel. Op haar PPC begonnen nummers te knipperen en haar hart ging tekeer toen ze de seconden aftelde.

Drie seconden voor het alarm zou afgaan verscheen de eerste code op haar stoorzender. Ze blies de adem uit die ze had ingehouden en wierp een blik op de donkere vensters.

'Ga maar gewoon verder met wat jullie daar aan het doen zijn, stelletje gluiperds,' mompelde ze toen ze de tweede stoorzender activeerde.

‘Ik heb nog maar een paar minuutjes nodig en dan gaan we pas echt een feestje bouwen.’

Ze hoorde het geluid van een wagen op de straat achter zich en vloekte zachtjes toen hij afremde. Ze keek even over haar schouder en zag een taxi naast de stoep staan en een lachend stelletje in avondkleding uitstappen. Reva ging dichterbij de deur staan, waar het donkerder was. Met een minibootje verwijderde ze het paneel van de handplaat en ze zag dat Felicity’s huisdroid zelfs de schroeven schoonhield.

Ze verbond haar PPC met een minuscuul draadje aan het systeem, toetste een bypasscode in en wachtte een aantal zenuwslopende seconden tot ze toegang kreeg. Ze zette het paneel weer netjes terug en gebruikte de tweede stoorzender voor de stembeveiliging.

Het duurde langer voor ze die had gekloond, twee volle minuten, maar toen de laatste spraakvermelding werd afgespeeld, voelde ze iets van triomf door haar woede heen.

Augustus Rembrandt.

Reva trok een spottend gezicht toen de stem van haar neptvriendin het wachtwoord mompelde. Reva hoefde alleen nog de gekloonde beveiligingsnummers in te toetsen en daarna haar gereedschap te gebruiken om het laatste, handmatige slot te openen.

Ze glipte naar binnen, sloot de deur en resette gewoontegetrouw de beveiliging.

Ze hield haar stunner in de aanslag, omdat ze dacht dat de huisdroid zou komen en haar zou vragen wat ze kwam doen. Hij zou haar natuurlijk herkennen en daardoor zou ze net genoeg tijd hebben om zijn elektronica aan diggelen te schieten en de weg vrij te maken.

Maar het bleef stil in huis en er liep geen droid de hal in. Ze hadden hem dus uitgezet, dacht ze grimmig. Zodat ze een beetje meer privacy hadden.

Ze rook de rozen die Felicity altijd op de tafel in de hal zette. Roze rozen, die ze iedere week ververste. Naast de vaas brandde een schemerlamp, maar die had Reva niet nodig. Ze kende de weg en ze liep rechtstreeks naar de trap om naar de eerste verdieping te gaan. Naar de slaapkamer.

Toen ze in de gang kwam, zag ze alles wat nodig was om weer woedend te worden. Blairs dunne, leren jasje was achteloos over de trapleuning gegooid. Het was het jasje dat ze hem die lente voor zijn verjaardag had gegeven. Het jasje dat hij die morgen nonchalant met zijn vingers over zijn schouder had gehangen toen hij zijn liefhebbende vrouw gedag had gekust. Toen hij haar had verteld hoe hij haar zou missen en met zijn gezicht tegen haar hals had gezegd dat hij het vreselijk vond dat hij op reis moest, ook al was het dan nog zo kort.

Reva pakte het jasje en hield het tegen haar gezicht. Zijn geur hing in het jasje en door die geur werd het verdriet bijna sterker dan haar woede.

Om dat te voorkomen pakte ze een van haar gereedschappen uit haar tas en scheurde ze het leer kapot, zonder geluid te maken. Daarna gooide ze het op de grond, schuurde ze er met haar hiel overheen en liep ze weg.

Met een gezicht dat rood was van woede zette ze haar tas neer en haalde ze de stunner weer uit haar zak. Toen ze bij de slaapkamer was, zag ze flikkerend licht. Kaarsen, ze kon ze nu zelfs ruiken. Een of andere kruidige, vrouwelijke geur. En ze hoorde het zachte geluid van muziek. Iets klassieks, net zoals de rozen en de geur van de kaarsen.

Dat was allemaal typisch Felicity, dacht ze ziedend. Supervrouwelijk, gevoelig en perfect. Voor dit dispuut had ze liever iets moderns gehad, iets wat hip en gewaagd was.

Geef mij maar Mavis Freestone die de wereld een muzikale schop onder zijn kont geeft, dacht ze.

Maar door de woede en het gevoel van verraad die in haar hoofd raasden, was het gemakkelijk om de muziek te negeren. Ze duwde de deur met haar voet verder open en glipte naar binnen.

Ze zag de twee gedaanten dicht tegen elkaar liggen, onder de van zijde en kant gemaakte bedsprei. Ze waren in slaap gevallen, dacht ze bitter. Knus en warm en ontspannen, door de seks.

Hun kleren hingen slordig over een stoel, alsof ze niet hadden kunnen wachten voor ze konden beginnen. Toen ze het hoopje kleren zag, brak haar hart in honderden kleine stukjes.

Toen zette ze zich schrap en ze liep met de stunner in haar hand naar het bed toe. ‘Wakker worden, stelletje vuilakken.’

En ze trok de bedsprei van zijde en kant weg.

Het bloed. O, mijn god, het bloed. Ze werd duizelig toen ze al dat bloed op hun lichamen en op de lakens zag. Door die plotselinge geur, de geur van de dood, vermengd met de geuren van bloemen en kaarsen, begon ze te kokhalzen en strompelde ze achteruit.

‘Blair? Blair?’

Ze slaakte een gil en dwong zichzelf om in actie te komen. Ze haalde diep adem om nog een keer te gillen en sprong naar voren.

Iets of iemand kwam uit de schaduw. Ze zag de beweging en rook een andere geur. Een scherpe geur, zoals een of ander medicijn, die in haar neus en haar longen drong.

Ze draaide zich om. Ze wist niet of ze moest wegrennen of zich verdedigen. De lucht om haar heen was in water veranderd en ze probeerde er doorheen te zwemmen, maar haar ledematen waren slap geworden en een paar seconden voor ze het bewustzijn verloor, werden ze gevoelloos.

En ze zakte in elkaar, naast de doden die haar hadden bedrogen.

1

Inspecteur Dallas, een van de beste politieagenten in New York, lag languit en naakt op het bed. Het bloed ruiste in haar oren en haar hart ging als een gek tekeer. Het lukte haar om een keer moeizaam in te ademen en toen gaf ze het op.

Als je lichaam na superfantastische seks nog nagloeide, had je toch zeker geen lucht nodig?

Onder haar lag haar man, warm, gespierd en bewegingloos. Het enige wat bewoog, was zijn hart dat tegen dat van haar klopte. Toen ging een van die geweldige handen omhoog en hij streek ermee over haar ruggengraat, van haar nek tot aan haar kont.

‘Als je wilt dat ik me beweeg,’ mompelde ze, ‘heb je pech gehad.’

‘Volgens mij heb ik juist geluk gehad.’

Ze glimlachte in het donker. Ze vond het fijn om zijn stem te horen, die zijn Ierse afkomst verraadde. ‘Het was een heel aardig welkomstfeestje, zeker gezien het feit dat je nog geen achtenveertig uur van huis was.’

‘Het was in ieder geval een leuke afsluiting van een kort tripje naar Florence.’

‘Wat ik nog wilde vragen: ben je ook in Ierland geweest om je–’ Ze aarzelde heel even. De gedachte dat Roarke familie had, was nog steeds heel raar. ‘Je familie op te zoeken?’

‘Ja. Het waren een paar gezellige uurtjes.’ Hij bleef met die hand over haar rug strelen, van boven naar beneden, zodat haar hartslag rustiger werd en haar ogen langzaam dichtvielen. ‘Heel erg raar, hè?’

‘Dat zal het nog wel een tijdje blijven.’

‘En hoe gaat het met onze kersverse rechercheur?’

Eve ging knus tegen hem aanliggen en ze dacht aan haar voormalige assistente en aan hoe ze met haar onlangs gemaakte promotie omging.

‘Met Peabody gaat het goed. Ze moet haar weg nog vinden. We hebben een familiedispuut met een fatale afloop gehad. Twee broers die heibel hadden over spullen uit een erfenis. Ze hadden elkaar verrot geslagen en toen is er eentje van de trap gedonderd en die heeft verdomme zijn nek gebroken. Dus de andere broer probeerde net te doen alsof het een mislukte inbraak was. Hij had alle spullen waarover ze hadden geruzied in een deken gegooid, ze naar zijn wagen gebracht en ze in de achterbak gegooid. Net alsof we daar niet zouden gaan kijken.’

Hij grinnikte om de minachting in haar stem. Eve rolde van hem af en rekte zich uit.

‘Hoe dan ook, het was een doodeenvoudige zaak en daarom heb ik Peabody tot hoofdonderzoeker aangesteld. Toen ze van de schrik was bekomen, heeft ze het prima gedaan. De sweepers waren het bewijs al aan het opzuigen, maar zij ging met deze sukkel in de keuken zitten en heel sympathiek tegen hem doen. Ze gebruikte dat familiegedoe waar ze zo goed in is. Binnen tien minuten had ze een bekentenis uit hem losgepeuterd. Ze heeft hem opgepakt wegens dood door schuld.’

‘Goed van haar.’

‘Dat is goed voor haar zelfvertrouwen.’ Ze rekte zich weer uit. ‘We kunnen best nog een paar van zulke relaxte zaken gebruiken na de zomer die we achter de rug hebben.’

‘Je zou een paar dagen vrij kunnen nemen en dan kunnen we echt relaxen.’

‘Geef me nog een paar weken de tijd met haar. Ik wil zeker weten dat ze het aan kan voor ik haar zelfstandig laat werken.’

‘Afgesproken. O, ik ben erg blij met je... enthousiaste welkom, maar daardoor heb ik dit helemaal vergeten.’ Hij stapte het bed uit en riep dat hij de lichten op tien procent wilde hebben.

Ze zag hem in het schemerlicht van het brede platform lopen waar het bed op stond en naar de kleine tas die hij had meegenomen. Ze kon er ontzettend van genieten om hem te zien bewegen. Zo soepel als een slanke, elegante kat.

Ze vroeg zich af of dat soort elegantie aangeboren was of dat hij het als kind had geleerd, toen hij een zakkenroller was in de straten

van Dublin en de politie moest zien te ontwijken. Hoe hij het ook had gekregen, het was hem goed van pas gekomen toen hij een slimme jongen was en ook nu, nu hij een slimme man was, die een imperium had opgebouwd, met niets anders dan lef, listigheid en een gewiekste genialiteit.

Toen hij zich omdraaide en ze zijn gezicht in dat schemerige licht zag, werd ze er opeens door overmand. De duizelingwekkende liefde en de verbazing, waar ze steil van achteroversloeg, dat hij van haar was. Dat zoiets moois van haar was.

Hij zag eruit als een kunstwerk dat door een briljante tovenaars was geschapen. De scherpe trekken van zijn gezicht en de volle, sensuele, betoverende mond. Die ogen, dat felle, Keltische blauw, die haar als ze naar haar keken nog steeds een brok in haar keel konden bezorgen. En dat wonderbaarlijke canvas werd omlijst door zwart, zijdeachtig haar dat bijna tot op zijn schouders kwam en dat ze constant wilde aanraken.

Ze waren al ruim een jaar getrouwd en soms, op onverwachte ogenblikken, bleef haar hart gewoon stilstaan als ze alleen al naar hem keek.

Hij kwam weer naast haar zitten, legde zijn hand om haar kin en streekte met zijn duim over het kleine kuiltje midden in haar kin. 'Liefste Eve, je ligt zo rustig en stil in het donker.' Nu gaf hij haar een kus op haar voorhoofd. 'Ik heb een cadeautje voor je meegebracht.'

Ze knipperde met haar ogen en schoof meteen een stukje achteruit. Hij moest glimlachen om haar gebruikelijke reactie op cadeautjes. En hij moest ook grijnzen omdat ze de lange, smalle doos in zijn hand slecht op haar gemak bekeek. 'Het bijt niet,' beloofde hij haar.

'Je bent niet eens twee dagen weggeweest. Er moet toch zeker een of andere tijdslimiet zijn voor het meebrengen van cadeautjes?'

'Ik miste je al na twee minuten.'

'Dat zeg je alleen om me te paaien.'

'Dat maakt het niet minder waar. Maak het doosje open, Eve, en zeg dan: dank je wel, Roarke.'

Ze rolde met haar ogen, maar ze maakte het doosje open.

Het was een armband, een soort band, met een patroon van

piepkleine diamantvormpjes die in het goud waren geëtst, om het te laten glanzen. In het midden zat een steen, zo groot als haar duim en heel glad. Aangezien hij bloedrood was, nam ze aan dat het een robijn was.

Hij zag er oud uit, en belangrijk, als een of ander kostbaar antiek stuk, en ze werd er zenuwachtig van.

‘Roarke-’

‘Je hebt vergeten “dank je wel” te zeggen.’

‘Roarke,’ zei ze nog eens. ‘Straks ga je me nog vertellen dat deze ooit van een of andere Italiaanse gravin is geweest of-’

‘Een prinses,’ vertelde hij haar en hij pakte de armband en schoof hem om haar pols. ‘Zestiende eeuw. Nu is hij het eigendom van een koningin.’

‘Alsjeblieft, zeg.’

‘Oké, dat was een tikje overdreven. Maar hij staat je goed.’

‘Hij zou zelfs een boomstronk nog goed staan.’ Ze was niet zo van de glitters, ofschoon hij ze haar te pas en te onpas gaf. Maar deze had... iets bijzonders, dacht ze toen ze haar arm omhoogstak en haar pols omdraaide, zodat de steen en de geëtste vormen het licht weerkaatsten. ‘En als ik hem nu verlies, of kapotmaak?’

‘Dat zou jammer zijn. Maar tot dan vind ik het leuk om je hem te zien dragen. Misschien voel je je beter als je weet dat mijn tante Sinead net zo in de war was door de ketting die ik voor haar heb gekocht.’

‘Ik wist wel dat ze een verstandige vrouw is.’

Hij trok aan een lok van Eves haar. ‘De vrouwen in mijn leven zijn verstandig genoeg om me mijn zin te geven, omdat ik er zo van geniet om hun cadeaus te geven.’

‘Dat is een geniepige manier om je zin te krijgen. Hij is mooi.’ En ze moest in ieder geval voor zichzelf toegeven dat ze het mooi vond hoe hij over haar huid gleed. ‘Ik kan deze niet naar het werk dragen.’

‘Waarschijnlijk niet. Maar ik vind het leuk hoe je er nu mee uitziet. Nu je niets anders draagt.’

‘Haal je maar niets in je hoofd, vriend. Mijn dienst begint over... zes uur,’ rekende ze uit toen ze had gezien hoe laat het was.

Omdat ze de glans in zijn ogen kende, kneep ze haar eigen ogen half dicht. Ze had voor de vorm willen protesteren, maar ze werd gestoord door de 'link op het nachtkastje.

‘Dat is jouw 'linktoon.’ Ze knikte in de richting van de 'link en liet zich toen van het bed rollen. ‘Als iemand jou om twee uur ’s morgens 'linkt, is er gelukkig niemand dood.’

Ze liep naar de badkamer toen ze hem de video hoorde blokkeren en het gesprek hoorde aannemen.

Ze nam de tijd en pakte achteloos de ochtendjas van de achterkant van de deur, voor het geval hij de video op de 'link had gereactiveerd.

Ze knoopte de band vast toen ze weer naar binnen ging en zag dat hij was opgestaan en bij zijn kast stond. ‘Wie was het?’

‘Caro.’

‘Moet je nu gaan? Om twee uur ’s morgens?’ De haartjes in haar nek gingen overeind staan door de manier waarop hij de naam van zijn admin zei. ‘Wat is er?’

‘Eve.’ Hij pakte een hemd uit de kast, om bij de broek te dragen die hij haastig had aangetrokken. ‘Ik moet je om een gunst vragen. Een hele grote gunst.’

Niet van zijn vrouw, dacht ze, maar van zijn agent. ‘Wat is er?’

‘Een van mijn werknemers.’ Hij trok het hemd aan, maar bleef Eve aankijken. ‘Ze zit in de problemen. Heel erg in de problemen. Er is wel iemand dood.’

‘Heeft een van jouw werknemers iemand vermoord, Roarke?’

‘Nee.’ Omdat ze gewoon bleef staan, ging hij naar haar kast en haalde hij er kleren uit. ‘Ze is in de war en in paniek en Caro zegt dat ze een beetje onsamenvattend praat. Zo is Reva doorgaans niet. Ze werkt in de Beveiligingsafdeling. Voornamelijk ontwerp en installatie. Ze is de kalmte zelf. Ze heeft een aantal jaren bij de Secret Service gewerkt en ze wordt niet snel van haar à propos gebracht.’

‘Je hebt me niet verteld wat er is gebeurd.’

‘Ze heeft haar man en haar vriendin in bed aangetroffen, in het appartement van de vriendin. Dood. Ze waren al dood, Eve.’

‘En na het vinden van twee dode mensen heeft ze contact opgenomen met jouw admin in plaats van met de politie.’

‘Nee.’ Hij duwde de kleren die hij had gepakt in Eves handen. ‘Ze heeft contact opgenomen met haar moeder.’

Eve staarde hem aan, vloekte zachtjes en begon zich aan te kleden. ‘Ik moet dit melden.’

‘Ik wil je vragen om daarmee te wachten tot je het zelf hebt gezien. Tot je met Reva hebt gesproken.’ Hij legde zijn handen op de hare en liet ze daar liggen tot ze hem weer aankeek. ‘Eve, wil je daar alsjeblieft mee wachten tot daarna? Je hoeft niet te melden wat je niet met je eigen ogen hebt gezien. Ik ken deze vrouw. Ik ken haar moeder al meer dan twaalf jaar en ik vertrouw haar zoals ik maar heel weinig mensen vertrouw. Ze hebben je hulp nodig. Ik heb je hulp nodig.’

Ze pakte haar wapenholster en gespte hem om. ‘Laten we dan maar daarnaartoe gaan. Snel.’

Het was een heldere nacht en in de zwoele lucht, die de hele zomer van 2059 was blijven hangen, waren de eerste tekenen van de komende herfst merkbaar. Op de weg was het rustig en de korte rit vergde niet veel van Roarkes rijvaardigheid of concentratie. Zijn vrouw zweeg en hij ging ervan uit dat ze alles uit haar hoofd had gezet. Ze stelde geen vragen omdat ze geen informatie meer wilde horen, niets wat haar ervan zou weerhouden om haar eigen indruk te vormen over wat ze zou zien, horen en voelen.

Haar smalle, hoekige gezicht stond strak en de grote, goudbruine politieogen waren uitdrukingsloos. Zelfs hij kon niet zien wat er in haar omging. De brede mond die zo-even nog verlangend en zacht tegen de zijne had gelegen was nu strak en samengeknepen.

Hij parkeerde op straat, ergens waar je niet mocht parkeren en activeerde het dienstlicht in haar wagen voor ze dat zelf kon doen.

Ze zei niets, maar liep de stoep op. Ze was lang, slank en haar korte, bruine haar zat nog steeds in de war door hun vrijpartij.

Hij liep naar haar toe en haalde voorzichtig zijn eigen vingers door haar haar om het zo goed mogelijk in model te brengen. ‘Bedankt.’

‘Wacht nog maar even voor je me bedankt. Een dure woning,’ merkte ze op en ze knikte in de richting van het herenhuis. Voor ze de trap op kon lopen ging de deur open.

Daar stond Caro, met haar glanzende, witte haar als een zilverachtig aureool om haar hoofd. Zonder dat haar zou Eve de bleke vrouw, die een hip, rood jasje over een blauwe, katoenen pyjama droeg, misschien niet hebben herkend als Roarkes statige en efficiënte admin.

‘Godzijdank. Godzijdank. Bedankt dat jullie zo snel zijn gekomen.’ Ze stak een zichtbaar trillende hand uit en greep die van Roarke vast. ‘Ik wist niet wat ik moest doen.’

‘Je hebt het helemaal goed gedaan,’ vertelde Roarke haar en hij trok haar naar zich toe.

Eve hoorde haar een snik onderdrukken en hem zuchtend loslaten. ‘Reva – het gaat niet goed met haar. Helemaal niet. Ze zit in de woonkamer. Ik ben niet naar boven gegaan.’

Caro ging iets verder van Roarke af staan en ze rechtte haar schouders. ‘Dat leek me niet juist. Ik heb niets aangeraakt, Inspecteur, alleen een glas uit de keuken. Ik heb een glas water voor Reva gehaald, maar ik heb alleen het glas en de fles aangeraakt. O, en de deurgreep van de koelkast. Ik-’

‘Geen probleem. Waarom ga je niet bij je dochter zitten? Roarke, blijf bij hen.’

‘Je kunt wel een paar minuutjes bij Reva blijven, hè?’ vroeg hij Caro. ‘Ik ga met de inspecteur mee.’ Hij negeerde de geïrriteerde blik op Eves gezicht en wreef Caro troostend over haar schouder. ‘Ik ben zo weer terug.’

‘Ze zei – Reva zei dat het afschuwelijk was. En nu zit ze daar maar en ze zegt helemaal niets.’

‘Laat haar maar rustig zitten,’ adviseerde Eve. ‘Laat haar hier beneden blijven.’ Ze liep naar de trap en wierp een blik op het leren jasje dat in stukken was gescheurd en dat in een hoopje op de vloer lag. ‘Heeft ze je verteld welke kamer het is?’

‘Nee, alleen dat Reva hen in bed heeft gevonden.’

Eve keek naar de kamer aan de rechterkant en naar een andere aan de linkerkant. Toen rook ze het bloed. Ze liep verder door de gang en bleef in de deuropening staan.

De twee lichamen lagen op hun zij, met hun gezichten naar elkaar

toe. Alsof ze elkaar geheimen aan het vertellen waren. Er zat bloed op de lakens, op de kussens en op de kanten bedsprei die in een hoopje op de vloer lag.

Er zaten bloedvlekken op het heft en het lemmet van het mes dat op brute wijze in het matras was gestoken.

Bij de deur zag ze een zwarte tas liggen, een stunner van een hele goeie kwaliteit lag bij de linkerkant van het bed op de vloer en op een stoel lag een slordige stapel kleren. Er waren kaarsen die nog steeds brandden en hun aroma verspreidden. Er stond nog steeds muziek op. Een zachte, sexy melodie.

‘Dit is geen relaxte zaak,’ mompelde ze. ‘Een dubbele moord. Ik moet dit melden.’

‘Wil je ervoor zorgen dat jij de hoofdonderzoeker bent?’

‘Dat zal ik doen,’ zei ze. ‘Maar als je vriendin dit heeft gedaan, doe ik je daarmee geen plezier.’

‘Ze heeft het niet gedaan.’

Hij deed een stap achteruit toen Eve haar communicator pakte.

‘Ik wil dat je Caro naar een andere kamer brengt,’ zei ze hem toen ze klaar was. ‘Niet de keuken,’ zei ze en ze wierp nog een blik op het mes. ‘Er is daar beneden vast wel een zitkamer of een bibliotheek of zo. Probeer niets aan te raken. Ik moet – hoe heet ze ook alweer? Reva?’

‘Reva Ewing, ja.’

‘Ik moet haar ondervragen en ik wil jou en haar moeder niet in de buurt hebben als ik dat doe. Als je haar wilt helpen,’ zei ze voor hij iets kon zeggen, ‘moeten we dit vanaf nu zo veel mogelijk volgens de regeltjes doen. Jij zei dat ze in de beveiliging werkt.’

‘Ja.’

‘Ze werkt voor jou, dus ik hoef niet te vragen of ze goed is.’

‘Dat is ze. Heel erg goed.’

‘En hij was haar man?’

Roarke keek weer naar het bed. ‘Dat was hij. Blair Bissel, een kunstenaar over wiens talent de meningen verdeeld zijn. Hij werkt – werkte met metaal. Ik geloof dat dat er eentje van hem is.’ Hij wees

naar een groot ding dat in de hoek van de kamer stond, een stel metalen buizen en blokken waar geen systeem in leek te zitten.

‘En daar betalen mensen geld voor?’ Ze schudde haar hoofd. ‘Wat heb je toch rare mensen op de wereld. Ik ga je straks meer vragen over haar stellen, maar ik wil nu eerst naar haar toe en dan wil ik nog eens hiernaar gaan kijken. Hoelang hebben ze al huwelijksproblemen?’ vroeg Eve toen ze weer naar de hal liepen.

‘Ik wist niet dat ze die hadden.’

‘Nou, ze zijn nu voorbij. Houd Caro hier weg,’ beval ze hem en toen liep ze naar de woonkamer waar ze voor het eerst Reva Ewing zag.

Caro zat met haar arm om een vrouw van begin dertig. Ze had kort, donker haar en haar kapsel was bijna net zo nonchalant als dat van Eve. Zo te zien had ze een klein, compact lichaam, een atletisch lichaam dat goed tot zijn recht kwam in het zwarte T-shirt en de spijkerbroek die ze aanhad.

Haar huid was lijkleek en haar donkergrijze ogen waren bijna zwart door de shock. Haar lippen waren kleurloos en een tikje aan de dunne kant. Toen Eve dichterbij kwam, keken die ogen op en staarden ze zonder iets te zien voor zich uit. Ze waren rood gerand en opgezwollen en er bleek niets uit van de hoge mate van intelligentie waarvan Eve aannam dat ze die had.

‘Mevrouw Ewing, ik ben Inspecteur Dallas.’

Ze bleef staren, maar nu bewoog ze heel even haar hoofd. Het was zowel een huivering als een knikje.

‘Ik moet u een paar vragen stellen. Uw moeder gaat tijdens ons gesprek met Roarke mee.’

‘O, mag ik niet bij haar blijven?’ Caro hield Reva’s schouders steviger vast. ‘Ik beloof je dat ik me er niet mee ga bemoeien, maar-’

‘Caro.’ Roarke ging naast haar staan en pakte haar hand vast. ‘Het is beter zo.’ Hij trok Caro voorzichtig overeind. ‘Dat is beter voor Reva. Je kunt Eve vertrouwen.’

‘Ja, dat weet ik. Het is gewoon...’ Ze keek over haar schouder toen Roarke haar de kamer uit bracht. ‘Ik ben gewoon hier. Reva, ik ben gewoon hier.’

‘Mevrouw Ewing.’ Eve ging tegenover haar zitten en ze zette de recorder op de tafel tussen hen in. En ze zag Reva ernaar kijken. ‘Ik ga dit opnemen. Ik ga u vertellen wat uw rechten en plichten zijn en daarna ga ik u een paar vragen stellen. Begrijpt u dat?’

‘Blair is dood. Dat heb ik gezien. Blair en Felicity.’

‘Mevrouw Ewing, u hebt het recht om te zwijgen.’ Eve gaf haar de herziene Mirandawaarschuwing en Reva deed haar ogen dicht.

‘O god, o god. Het is echt waar. Het is geen afschuwelijke droom. Het is echt waar.’

‘Vertel me eens wat er vanavond is gebeurd.’

‘Dat weet ik niet.’ Er biggelde een traan over haar wang. ‘Ik weet niet wat er is gebeurd.’

‘Had uw echtgenoot een seksuele relatie met Felicity?’

‘Ik snap het niet. Ik snap het niet. Ik dacht dat hij van me hield.’ Ze keek Eve aan. ‘Eerst geloofde ik het niet. Waarom ook? Blair en Felicity. Mijn man en mijn vriendin. Maar toen zag ik het opeens, ik zag alle tekenen die ik over het hoofd had gezien, alle aanknopingspunten, alle vergissingen – die kleine vergissingen die ze allebei hebben gemaakt.’

‘Hoelang wist u het al?’

‘Sinds vanavond pas. Sinds vanavond.’ Ze ademde bibberig in en uit en wreef met een gebalde vuist over de tranen op haar wangen. ‘Hij zou eigenlijk tot morgen de stad uit zijn. Een klant, een nieuwe opdracht. Maar hij was hier, bij haar. Toen ik hier kwam, zag ik...’

‘U bent vanavond hiernaartoe gekomen om de confrontatie met hen aan te gaan?’

‘Ik was zo kwaad. Ze hebben me besodemieterd en ik was zo kwaad. Ze hebben mijn hart gebroken en ik was zo verdrietig. En toen waren ze dood. Al dat bloed. Al het bloed.’

‘Heb jij hen vermoord, Reva?’

‘Nee!’ Haar hele lichaam verstijfde bij die vraag. ‘Nee, nee, nee! Ik wilde hen pijn doen. Ik wilde hen laten boeten. Maar ik heb niet... Dat zou ik nooit kunnen. Ik weet niet wat er is gebeurd.’

‘Vertel me eens wat je wel weet.’

‘Ik ben hiernaartoe gereden. We hebben een huis in Queens. Blair wilde een huis hebben en hij wilde niet in Manhattan wonen, waar we allebei werken. Iets verder weg, op een rustig plekje, dat zei hij. Op ons hele eigen plekje.’

Haar stem brak bij die woorden en ze sloeg haar handen voor haar gezicht. ‘Sorry. Het klinkt allemaal ongelooflijk. Ik heb het gevoel dat ik ieder moment wakker kan worden en dat dit allemaal niet is gebeurd.’ Ze had een beetje bloed op haar truitje. Niets op haar handen, haar armen of haar gezicht. Eve maakte er een notitie van en wachtte tot Reva een beetje was gekalmeerd en weer verder vertelde.

‘Ik was woedend en ik wist precies wat ik wilde doen. Ik heb de beveiliging hier ontworpen, dus ik wist hoe ik binnen moest komen. Ik heb hier ingebroken.’ Ze veegde een traan van haar wang. ‘Ik wilde hun geen tijd geven om erop voorbereid te zijn, dus ik heb ingebroken en ik ben naar boven gegaan, naar haar slaapkamer.’

‘Had je een wapen?’

‘Nee... Nou ja, ik had een stunner. Mijn wapen van de Secret Service. Het is aangepast. Je kunt het alleen op de allerlaagste stand gebruiken, dus ik mag hem met een burgervergunning dragen. Ik wilde...’ Ze zuchtte. ‘Ik wilde hem een stun geven. Tegen zijn ballen.’

‘En heb je dat gedaan?’

‘Nee.’ Ze sloeg haar handen voor haar gezicht. ‘Ik kan het me niet meer goed herinneren. Het is net alsof er een waasje over mijn geheugen ligt.’

‘Heb jij het leren jasje kapot gemaakt?’

‘Ja.’ Nu zuchtte ze. ‘Ik zag het over de trapleuning hangen. Ik heb hem dat verdomde jasje gegeven en ik werd helemaal gek toen ik het zag. Ik heb mijn miniboortje gepakt en ik heb het onderhanden genomen. Kinderachtig. Ik weet dat het kinderachtig was, maar ik was zo boos.’

‘Ik vind het niet kinderachtig,’ zei Eve en ze zorgde ervoor dat haar stem vriendelijk en een beetje meelevend klonk. ‘Als je man je met je vriendin bedriegt, wil je wraak nemen.’

‘Zo voelde ik me. En toen zag ik hen samen in bed liggen. En ik

zag – dat ze dood waren. Het bloed. Ik heb nog nooit zo veel bloed gezien. Ze schreeuwde – nee, nee, ik schreeuwde. Ik moet wel hebben geschreeuwd.’

Ze wreef met een hand over haar keel, alsof ze het geluid nog steeds kon voelen. ‘Toen raakte ik bewusteloos – denk ik. Ik rook iets. Het bloed, maar nog iets. Iets anders, en toen raakte ik bewusteloos. Ik weet niet hoelang.’

Ze pakte het glas water en dronk een paar grote slokken. ‘Ik werd wakker en ik voelde me wazig en misselijk en raar. Toen zag ik hen, op het bed. Ik zag hen weer en ik ben naar buiten gekropen. Ik kon niet goed opstaan, dus ik ben naar de badkamer gekropen en ik heb overgegeven. Ik heb naar mijn moeder ge'linkt. Ik weet niet precies waarom. Ik had naar de politie moeten 'linken, maar ik heb naar mam ge'linkt. Ik was er niet helemaal met mijn hoofd bij.’

‘Ben je vanavond hiernaartoe gegaan om je echtgenoot en je vriendin te vermoorden?’

‘Nee. Ik ben hiernaartoe gekomen om een gigantische scène te maken. Inspecteur, ik word weer misselijk. Ik moet–’

Ze greep haar buik vast, sprong overeind en begon te rennen. Eve rende achter haar aan toen Reva een deur opengooide en een toilet in rende. Ze ging op haar knieën zitten en moest vreselijk overgeven.

‘Het brandt,’ zei ze gesmoord en ze pakte dankbaar het vochtige doekje dat Eve haar aanbood. ‘Het brandt in mijn keel.’

‘Heb je deze avond drugs gebruikt, Reva?’

‘Ik gebruik geen drugs.’ Ze depte met het doekje over haar gezicht. ‘Geloof me, als je bent opgevoed door Caro en bent doorgelicht door de Secret Service en daarna door Roarke, doe je geen gekke dingen.’ Iedere spier in haar lichaam leek uitgeput te zijn en ze leunde tegen de muur. ‘Inspecteur, ik heb nog nooit iemand vermoord. Ik heb een wapen gedragen toen ik de president moest beschermen en ik heb een keer een stun voor haar opgevangen. Ik heb een kort lontje en als ik boos ben, doe ik wel eens impulsieve dingen. De personen die dit met Blair en Felicity hebben gedaan waren niet impulsief. Ze moeten gek zijn geweest. Hartstikke knetter. Ik had dat nooit kunnen doen. Echt niet.’